

— Вижте, вижте, тамъ хвърчило
какъ се носи лекокрило!
Нависоко се издага
като лека чучулига! —
Вѣтърътъ се въ мигъ усили.
— Леле мале, боже мили —
викватъ всички въ единъ гласъ —
май канапътъ се откъсна,
ей го на, лети къмъ насъ! —
То се спусна въ орѣшака,
спрѣ на орѣхъ старъ въ клонака.
Пъргаво се покатери
Петърчо, да го намѣри.
Ала ето чу се викъ:
— Стой, орѣхи ли берете?
Ще ви дамъ да разберете! —

Всички хукнаха въвъ мигъ.
Но пждарътъ, съ тежка сопа,
Васко за врата докопа.
Петъръ викна отъ дървото:
— Грѣшка имашъ, чичо Кото,
само се за мигъ покачихъ
туй хвърчило да откача!
Сбираме ги по земята!

— Вѣрно! — викнаха децата —
Молимъ, Васката пусни! —
Сбраха се отъ вси страни.
Чичо Кото срѣдъ децата
веселъ глади си брадата:
— Щомъ е тѣй, прощavamъ, ехъ,
давай тозъ крилатъ орѣхъ.
Ще го вържеме, момченце,
имамъ азъ едно кълбенце;
да излѣземъ на полето,
да го пуснемъ къмъ небето!
— Ура-а — викнаха децата
и поеха презъ гората.
Пржчкитъ си тамъ оставиха
и орѣхитъ забравиха.

Л жчезаръ Станчевъ